

Mim Durađı Gözlerin

– Volimte · 04 Eylül 2014

Ah! Ne demeli sana bilemiyorum.
Gözlerin sanki kevser eşmesi
Dudağından akan bal şerbetleri pembeye boyanmış sanki.
İhtiyarlamış bedenime kefen giydirme
Pınarlarda akan suyun vebalini veremem ki şimdi ben.
Dik bir yokuşta asılı kaldı tüm sevinçlerim.
Yine tuttu dizlerimin siyatik ağrısı
Nasıl çıkarım ben o yokuşu.
Bir boğaz ayırıyordu bizi.
Bir yakası siyah , öteki yakası mavi idi.
Yer ile gök gibi..
Üsküdar sahilinde karşılaştığımız günden beri,
Gözlerinin mim durađında durdum, kayboldum.
Gidemedim, hareket edemedim.
Bir anlık yüzümde beliren tebessümün adını koyamadım.
Ne bileyim işte..
Bazen (...) ç noktalara maruz kalıyorum.
Hayallerle iniyorum çıkamadığım o dik yokuştan.
Dalları yola kadar uzanmış ağaçların yapraklarında Eylül'n hüznü var.
Bođaz yine pek bir serin dalgalanıyor.
Somut hayallerim soyurlaşıyor.
Seni düşündükçe daha da bir gzelleşıyorum.
İnce den alan bir radyonun esiriyim artık.
Sođumaya meyletmiş bir bardak ayım,
Penceremde adına koyduğum yasemin çiçeklerim
ve blblsz kalan gllerimle,
hep beraberce yad ediyoruz seni bu gece.
Bedenime ağır gelen her ne var ise
İimde seni başlatanın adıyla sustum.
Sadece şu geçiyor aklımdan:
Ben ' tı ' durağı sen ' mim ' ..
Bizler Grlnce, durulmadan geçilmez artık azizim.

Büşra Karacan